

Үш Бақытым: Аманның Киелі Саяхаты

Алия

Күннің алғашқы сәулесімен бірге кең далада Аман есімді бала оянды. Оның айналасы жасыл шөп пен хош иісті гүлдерге толы болып, табиғат ана оны бесігінде аялап тұрғандай сезілді.

Аман алыстан көрінген ауылға қарай бет алды, онда ақ киіз үйлер тігіліп, адамдар мәресәре болып жатыр екен. Бұл оның алғашқы бақыты – ақкөңіл де қонақжай халқы еді.

Ауыл ортасындағы үлкен дастарқан басында қариялар ақ батасын беріп, жастар бір-бірімен әзілдесіп, бірліктің үлгісін көрсетті. Аман осы жылылықты сезініп, өз халқының ұлылығына тәнті болды.

Кенеттен құлағына күмбірлеген домбыра үні естіліп, ауада сиқырлы сөздер қалықтай бастады. Бұл оның екінші бақыты – ана сүтімен дарыған, бабалардан қалған қасиетті тілі болатын.

Әрбір айтылған сөз алтын құстарға айналып, Аманның айналасында әсем әуенмен ұшып жүрді. Тілдің байлығы мен сұлулығы баланың жүрегіне ерекше шабыт пен мақтаныш ұялатты.

Аман өлең шумақтарын оқығанда, айналадағы табиғат жанданып, тіпті бұлақтар да оған қосыла әндеткендей болды. Сөз өнерінің құдіреті оны қиял әлеміне жетелеп, рухын биікке көтерді.

Бала биік төбенің басына шығып, көз алдында көсіліп жатқан байтақ дала мен заңғар тауларға қарады. Бұл оның үшінші бақыты – ата-бабасы қорғап қалған киелі Отаны еді.

Аман туған жерінің топырағын сипап, оның әрбір тасы мен тауы өзіне қымбат екенін түсінді. Отанның тыныштығы мен сұлулығы оған шексіз күш-қуат пен сенімділік сыйлады.

Күн ұясына батып бара жатқанда, аспан көк тудың түсіне еніп, жұлдыздар халықтың, тілдің және жердің бірлігін паш етті. Үш бақыт бірігіп, Аманның өмірін жарық сәулеге толтырды.

Аман қолына Мұқағали атасының өлең кітабын алып, болашаққа нық қадам басты. Ол өзінің осы үш қазынасын мәңгілікке сақтап, қастерлеп өтуге серт берді.